

თ ე ზ ი ს ე ბ ი

რუსეთთან უკრაინის შერიგების 300 წლისთავის შესახებ (1654—1954 წლები)

სოციალური საკითხი კავშირის კომუნისტური პარტიის

ცენტრალური კომიტეტის მიერ

300 წლის წინათ, 1654 წლის იანვარში, პერეასლავის რაიონში უკრაინელი ხალხის მძლავრი ნების გამოცხადდა რუსეთთან უკრაინის შერიგება. ამ ისტორიული აქტით დაგვირგვინდა თავისუფლებისმოყვარე უკრაინელი ხალხის ხანგრძლივი ბრძოლა უცხოელ დამპყრობელთა წინააღმდეგ, რუსეთის ერთიან სახელმწიფოში რუს ხალხთან გაერთიანებისათვის. რუსეთთან უკრაინის შერიგების 300 წლისთავი, როგორც თვალსაჩინო ისტორიული მოვლენა, დიდი დღესასწაული არა მარტო უკრაინელი და რუსი ხალხისათვის, არამედ აგრეთვე სამკვიტო კავშირის ყველა ხალხისათვის.

შერიგებას უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა იქნებაც, საცხოვრებელი ადგილთაც, ხასიათიც, ისტორიითაც ესოდენ მასობრივად (ლენინი) არი დიდი ხალხის შემდგომი ისტორიული განვითარებისათვის.

სამუდამად დაუკავშირა რა თავისი ზედი ზემო რუს ხალხს, უკრაინელი ხალხმა იხსნა თავისი დიდი უცხოელთა დამონებისაგან და უზრუნველყო თავისი ეროვნული განვითარების შესაძლებლობა.

ამასთანავე რუსეთთან უკრაინის შერიგებამ ბევრად შეუწყო ხელი რუსეთის სახელმწიფოს განმტკიცებას და მისი საერთაშორისო ავტორიტეტის ამაღლებას. საერთო მტრების — ცარიზმის, მებატონებისა და კაბიტალისტების წინააღმდეგ, აგრეთვე უცხოელ დამპყრობთა წინააღმდეგ ერთობლივ ბრძოლაში ძირდებოდა და მტკიცდებოდა რუსეთისა და უკრაინის შერიგებითა მეგობრობა. იმპერიალიზმის ეპოქაში ამ ბრძოლას სათავეში ჩაუდგა მსოფლიოში ყველაზე რევოლუციური რუსეთის მუშათა კლასი, რომელმაც ხელმძღვანელობდა მისი მებრძოლი ავანგარდი — კომუნისტური პარტია. რუსეთის მუშათა კლასმა რუსეთის ხალხები მიიყვანა მსოფლიო-ისტორიული გამარჯვებამდე თვითმპყრობლობაზე, შემდეგ კი აგრეთვე მეამბეხეობაზე და კაბიტალიზმზე.

დიდმა თქობრების სოციალისტურმა რევოლუციამ სამუდამოდ მოუღო ბოლო ყოფილი მეფის რუსეთის ხალხთა სოციალური და ეროვნული ჩაგვრის, შექმნა პირობები სოციალისტური ერების ჩამოყალიბებისათვის და საფუძველი ჩაუყარა მათს მქონდომ თანამშრომლობას კომუნისტური საზოგადოების მშენებლობის საქმეში.

უკრაინელი, რუსი და ჩვენი ქვეყნის სხვა ხალხების მეგობრობა და ძვირი კავშირი უცხოელ დამპყრობელთა წინააღმდეგ ერთობლივ ბრძოლაში უკრაინის ინტერესების მკაცრად დაცვას, სოციალისტური მშენებლობის პროცესში, გერმანულ ფაშისტ დამპყრობთა წინააღმდეგ დიდი სამამულო ომის ისტორიულ ბრძოლაში. სსრ კავშირის ხალხთა ურთიერთ მეგობრობა მრავალრიცხოვანი საბჭოთა სოციალისტური სახელმწიფოს ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი საფუძველი და მოამე საბჭოთა რესპუბლიკების ყველა წარმატების მთავარი პირობაა.

სსრ კავშირის თავისუფალი და თანასწორუფლებიან ხალხთა ურთიერთ მეგობრობის სულსამართლიანი კომუნისტური პარტია, სათავეში უდგას რა საბჭოთა კავშირის ხალხების ბრძოლას კომუნისტური გამარჯვებისათვის, კომუნისტური პარტია განამტკიცებს მუშათა კლასისა და გლეხების კავშირს — საბჭოთა საზოგადოების ურყევი საფუძველი. პარტია დაუცხროვლად ზრუნავს საბჭოთა კავშირში შემაჯავრო ყველა ხალხის განვითარებისათვის, შეუტრიალებს ბრძოლას ენევე ბურჟუაზიული ნაციონალიზმის გამოვლენებას წინააღმდეგ, ზრდის საბჭოთა ალიანსებს ხალხთა მეგობრობის, საბჭოთა პატრიოტიზმისა და პროლეტარული ინტერნაციონალიზმის სულისკვეთებით.

სსრ კავშირის ხალხთა მთელი ისტორიული გამოცდილება თვალწინ მოქმედებს, რომ უდიდესი მნიშვნელობა აქვს მათს მეგობრობას დიდ რუს ხალხთან, რომ უძლეველია ძვირი კავშირისა და მქონდომ თანამშრომლობის ძალა ჩვენი ქვეყნის ყველა ხალხის, რომლებმაც კომუნისტური პარტიის წინამძღოლობით ააშენეს სოციალიზმი და ახლა მტკიცე რწმენით მიდიან წინ, კომუნისტური გამარჯვებისაკენ.

I.

1. 1654 წელს რუსეთთან უკრაინის შერიგება ორი დიდი მომეტი სლავი ხალხის — რუსი და უკრაინელი ხალხების, მთელი წინანდელი ისტორიის კანონზომიერი შედეგი იყო. იგი განაპირობა რუსეთთან უკრაინის ეკონომიური, პოლიტიკური და კულტურული ურთიერთობის მრავალსაუკუნოვანი განვითარებამ და შეესაბამებოდა ორივე ხალხის ძირეულ ინტერესებსა და მისწრაფებებს.

რუსი, უკრაინელი და ბელორუსი ხალხები წარმოიშვნენ ძველი რუსი ეროვნების ერთიანი ფესვიდან, რომელმაც შექმნა ძველი რუსეთის სახელმწიფო — კიევის რუსეთი.

რუსეთის სოციალურ-ეკონომიური განვითარებამ ფეოდალიზმის პერიოდში, თანაგრძობლობა შემოიღო მძიმე დროს გამოიწვია ძველი რუსი ეროვნების ცალკეული ნაწილების განქარაოება. ერთიანი ძველი რუსი ეროვნებიდან თანდათანობით შეიქმნა სამი დამამე ეროვნება — რუსი, უკრაინელი და ბელორუსი ეროვნებანი, რომელთაც აქვთ ენის, კულტურისა და ყოფაცხოვრების თავისებურებანი. მიუხედავად ყველა ისტორიული უკუღმართობის და დიდ განსაჯილებას, რუსმა, უკრაინელმა და ბელორუსმა ხალხებმა შეინარჩუნეს და საუკუნეებში გამოატარეს წარმოშობის ერთიანობის, ენისა და კულტურის სიანდობის შენახვა, თავიანთი ნაერთი ზედის შენახვა.

2. ძველი რუსთა ქვეყნების დასუსტების შედეგად, რაც მნიშვნელოვანწილად თათარ-მონღოლი ხანების დაპყრობათა შედეგი იყო, ჩრდილო-აღმოსავლეთ რუსეთში მოწყვეტილი უკრაინის მიწა-წყალი ნაწილ-ნაწილად დაიკარგა და ხელში ჩაიგდეს ოსმალებმა, პოლონელმა და უნგრელებმა ფეოდალებმა, სულთნის თურქეთმა და მისმა ვასალმა — ყირიმის ხანმა.

უკრაინის მტეი ნაწილი XVI საუკუნეში პანების პოლონეთმა დაიპყრო. ამას ხელი შეუწყო უკრაინელი მომატორ ფეოდალების მოლაპტურმა პოლონეთს, რომელნიც პოლონელ პანებთან შეკავშირებულნი ცდილობდნენ ჩაეხშოთ ხალხის მასების ანტიფეოდალური ბრძოლა, განეიტაცებინათ და გაეფართოებინათ თავიანთი კლასობრივი ფეოდალურ-ბატონყმური პრივილეგიები, გაეძლიერებინათ მშრომელთა ექსპლუატაცია.

მიტაცეს რა უკრაინის მიწა-წყალი, პოლონელმა ფეოდალებმა (პანებმა და შლიახტამ) უმძიმესი, საშიშროი ბატონყმობის უღელი დაადგეს უკრაინას. ბატონყმური და ეროვნული ჩაგვრის სიმძიმე დაიწვა გლეხობას, ქალაქის ღარიბ მოსახლეობას და კახათა ქვედაფენებს. პოლონელი შლიახტის უკრაინელი გლეხები ადამიანებად არ მიაჩნდა, უზმად თელავდა მათს ადამიანურ ღირსებას. პოლონელი პანები ვატყინების შემწეობით სასტიკი ბრძოლებს ღონისძიებდნენ ნერგავდნენ უკრაინაში კათოლიციზმს, ამკვიდრებდნენ საეკლესიო უნისა, ახორციელებდნენ ძალით უკრაინელი გაპოლურების პოლიტიკას, აბუჩად იგდებდნენ უკრაინულ ენას და კულტურას, ცდილობდნენ რა სულიერი და განმანათლებელი უკრაინელი ხალხი და დაერეოთ მისი კავშირი რუს ხალხთან.

უკრაინის ხალხის მასების მძიმე მდგომარეობას აორივედა ფეოდალური ანარქია, რაც გამოეწვია იყო

პოლონეთის სახელმწიფოში და გამოიხატებოდა მკანეტებისა და შლიახტის ადვირასწილი თვითნებობით, რომელნიც სისტემატურად ძარცვავდნენ და აობრებდნენ უკრაინის მიწა-წყალს.

პოლონელი შლიახტების სახელმწიფოს უღელი და პოლონელი პანების შეუზღუდავი თვითნებობა უადრესად აბრკოლებდა უკრაინის ეკონომიური და კულტურული განვითარებას. უკრაინის მოსახლეობას ტანჯავდა აგრეთვე თურქებისა და ყირიმის თათრების მუდმივი ყაჩაღური თავდასხმა.

რუსმა ხალხმა თათარ-მონღოლ და სხვა უცხოელ დამპყრობელთა წინააღმდეგ ხანგრძლივი და თავდადებული ბრძოლით დაძლია ფეოდალური დაქსაქსულობა, დაიკვა თავისი ეროვნული დამოუკიდებლობა და შექმნა მძლავრი ცენტრალიზებული სახელმწიფო, რომლის დედაქალაქი იყო მოსკოვი. მოსკოვი გახდა რუსეთის სახელმწიფოს შექმნის საფუძველი და ინიციატორი, მისი პოლიტიკური, ეკონომიური და კულტურული ცენტრი.

რუსეთის ცენტრალიზებული სახელმწიფომ უდიდესი როლი შეასრულა რუსი, უკრაინელი, ბელორუსი და ჩვენი ქვეყნის სხვა ხალხების ისტორიულ ბედში. თავისი წარმოშობის დასაწყისიდანვე იგი იყო მხედრული პოლიტიკური და დასაყრდენი მომეტი ხალხებისათვის, რომლებიც იბრძოდნენ უცხოელ დამპყრობელთა წინააღმდეგ.

3. უკრაინელი ხალხი, რომელსაც ემუქრებოდა მოსკოვის საფრთხე, მუდამ იბრძოდა უცხოელ დამპყრობელთა უღლის წინააღმდეგ, თავისი თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის, და ამავე დროს რუსეთთან შერიგებისათვის.

ფეოდალურ-ბატონყმური და ეროვნული ჩაგვრის წინააღმდეგ, აგრეთვე თურქეთთანა და შემოსევის წინააღმდეგ უკრაინელი ხალხის მასების ბრძოლის მსვლელობაში შეიქმნა სამხედრო ძალა კახათობის სახით, რომლის ცენტრი XVI საუკუნეში გახდა ზაითორიციის სერაი, რომელმაც პროგრესული როლი შეასრულა უკრაინელი ხალხის ისტორიაში. მაშინ, როცა შეძლებული კახათობის ზედაფენის ნაწილი დრო და დრო უთანხმდებოდა პოლონელ შლიახტს, რაგითი კახათობის მასები გლეხობასთან და ქალაქის ღარიბებთან ერთად შეუერთდნენ ბრძოლას ეწეოდნენ ფეოდალურ-ბატონყმური და ეროვნული ჩაგვრის წინააღმდეგ გლეხთა და კახათა აჯანყებები პოლონელი შლიახტის ბატონობისა და ადგილობრივი ექსპლოატატორების წინააღმდეგ განუწყვეტლებლად ბრძოლებდა უკრაინისა და ბელორუსიანთა. XVI საუკუნის დამლევს და XVII საუკუნის პირველ ნახევარში ყველაზე დიდი სახალხო აჯანყებანი უკრაინაში ხდებოდა კოსინსკის, ნალივკის, ტრასის ფეოდალიზმის (ტრიახტის) და სხვათა ხელმძღვანელობით.

უკრაინელი და ბელორუსი მშრომელებისათვის, რომლებიც იბრძოდნენ უცხოების მონიობისა და ადგილობრივ მხაგვრელთა წინააღმდეგ, შოამეგობრული ძალაობით იყო რუსეთში გლეხთა აჯანყება ივანე ბოლოტნიკოვის ხელმძღვანელობით (1606-1607), რომელმაც აქტიური მონაწილეობა მიიღეს აგრეთვე უკრაინის გლეხებში.

პოლონელი და უკრაინელი ფეოდალებისაგან სოციალური ჩაგვრის წინააღმდეგ ხალხის მასების ბრძოლა მქონდა იგი და დაკავშირებული ეროვნული ჩაგვრის წინააღმდეგ განმათავისუფლებელი ბრძოლასთან. ამ ბრძოლაში მძლავრი ბიძგი მისცა რუსი ხალხის სახელმწიფოში გამარჯვებამ მინინისა და პოჯარსკის ხელმძღვანელობით პოლონელ-შვედ ინტერვენტთა წინააღმდეგ ომში XVII საუკუნის დამლევს.

იბრძოდა რა ეროვნული განთავისუფლებისათვის, უკრაინელი ხალხი ესწრაფოდა რუს ხალხთან შერიგებას. მიუხედავად ყველა დამარჯობებისა, ვითარდებოდა და მტკიცდებოდა უკრაინის ეკონომიური და კულტურული ურთიერთობა რუსეთთან. ეს ხელს უწყობდა ორი მომეტი ხალხის დაახლოებას და კეთილწყობიერ გავლენას ახდენდა მათი კულტურის განვითარებაზე.

4. შლიახტის პოლონეთის უღლისაგან განთავისუფლება და სულთნის თურქეთისაგან შთანთქმის საფრთხის თავიდან აცილება უკრაინელი ხალხისათვის იყო ისტორიული აუცილებლობა, მისი ეროვნული არსებობის ძირეული საკითხი.

უკრაინელი ხალხის ისტორიაში ერთ-ერთი ყველაზე სახელოვანი ფურცელი იყო 1648-1654 წლების სახალხო-განმათავისუფლებელი ომი. ამ ომში მთავარი და გადამწყვეტი ძალა იყო გლეხობა, რომელიც იბრძოდა პოლონელი და უკრაინელი ფეოდალ-შენატონებისაგან სოციალური ჩაგვრისა და უცხოების ბატონობის წინააღმდეგ. გლეხობასთან ერთად განმათავისუფლებელი ომში გამოიღონდნენ კახათობისა და ქალაქის მოსახლეობის ფართო მასები, აგრეთვე კახათობის ზედა ფენა.

მაშინ, როცა გლეხთა და კახათა მასები გმირულ ბრძოლას ეწეოდნენ სოციალური და ეროვნული ჩაგვრის წინააღმდეგ, უკრაინის ფეოდალური ზედა ფენა (კახათობა ზედა და წველი) მემამულეები, მონაწილეობდა რა განმათავისუფლებელ ომში, ცდილობდა შეენარჩუნებინა და განეიტაცებინა უკრაინაში ფეოდალურ-ბატონყმური ურთიერთობა.

1648-1654 წლების განმათავისუფლებელი ომში უკრაინელი ხალხი ერთსა და იმავე დროს იბრძოდა პანების პოლონეთის უღლისაგან განთავისუფლებისათვის და რუსეთის ერთიან სახელმწიფოში მოამე რუს ხალხთან გაერთიანებისათვის.

5. უკრაინელი ხალხის, რომელიც აღსდგა განმათავისუფლებელი ომისათვის, მეთაურობდა თვალსაჩინო სახელმწიფო მძღვენი და მხედარიმთავარი ბოგდან ხელინიცი. ბოგდან ხელინიციის ისტორიული დამსახურება ის არის, რომ მას, გამოხატავდა რა უკრაინელი ხალხის საუკუნოებრივ მიწა-წყალზე და იმდენ — მქონდომ უკრაინის ქვეყნისა და რუს ხალხთან — და სათავეში ედგა რა უკრაინის სახელმწიფოებრიობის ჩამოყალიბების პროცესს, სწორად ესმოდა მისი ამოცანები და პერსპექტივები, ხედავდა, რომ შეუძლებელია უკრაინელი ხალხის სხნა ისე, თუ იგი არ გაერთიანდებოდა დიდ რუს ხალხთან, მტკიცედ იბრძოდა რუსეთთან უკრაინის შერიგებისათვის.

სახალხო-განმათავისუფლებელი ომის პერიოდში ბოგდან ხელინიციის ხელმძღვანელობით უკრაინაში შეიქმნა დიდი შერაიდებული ძალები, რომლებმაც მთელი რიგი ბრწყინვალე გამარჯვებები მოიპოვეს პოლონელი შლიახტის ჯარებზე და მტრისაგან განთავისუფლეს უკრაინის დიდი ნაწილი. ამდგარმა უკრაინელმა ხალხმა, ბოგდან ხელინიციისა ერთად, თავისი წიაღიდან წარმოშვა ისეთი შესანიშნავი სამხედრო ხელმძღვანელები და სახალხო გმირები, როგორიც იყვნენ კივიროსი, ნიჩაი, ბოგუნი და სხვები.

უკრაინელი ხალხთან ერთად პოლონელი და ლიტველი ფეოდალთა უღლის წინააღმდეგ, რუსეთთან შერიგებისათვის იბრძოდა მომეტი ბელორუსი ხალხი.

უკრაინელი ხალხის განმათავისუფლებელი ომში აქტიური მონაწილეობას იღებდნენ მოლაპტურის გლეხები. უკრაინელი ხალხის ბრძოლა პოლონელი პანების წინააღმდეგ ფართო გამოხატულება და თანაგრძობობას პოლონელი პოლონელი გლეხობაში, რომელიც იტანჯებოდა პოლონელი ფეოდალების ტყველქმეში. უკრაინელი ხალხის მზარდი განმათავისუფლებელი ბრძოლის გავლენით პოლონეთის მთელი რიგ რაიონებში ხდებოდა გლეხთა გამოსვლები, რომლებიც აისუსტებდნენ პოლონეთის ფეოდალურ სახელმწიფოს.

უკრაინელი ხალხის განმათავისუფლებელი ომის დიდ გეგმებისა და მის თვალსაჩინო გამარჯვებებს ხელს უწყობდა რუსეთის ხალხის ფართო მასებისა და რუსეთის სახელმწიფოს მუდმივი დახმარება და მხარდაჭერა. უკრაინის ჯარების რიგებში იბრძოდა ბევრი დიდილი კახათი, რუსი გლეხი და ქალაქის მცხოვრები.

იბრძოდა რა შლიახტის პოლონეთის წინააღმდეგ და იგერიებდა რა ყირიმულ თათართა ავაზაკურ თავდასხმებს, უკრაინა იყრდნობდა რუსეთის მუდმივ ეკონომიურ, დიპლომატიურ და სამხედრო დახმარებას. რუსეთთან უკრაინაში მიღობდა პურის, იარაღის, სარმაი მასალის, მარლის, ლითონის ნაკეთობათა აღდგენი. რუსი დიპლომატები იცავდნენ უკრაინის ინტერესებს უკრაინელი ხალხის წინააღმდეგ და სხვ. რუსეთის ტერიტორიაზე თავმესაფარის პოლონელები უკრაინელი გლეხები და ქალაქის მცხოვრებნი, რომლებიც ტრეპენდნენ თავიანთ კერას შლიახტის პოლონეთის ჯარებისა და ყირიმელი ხანების თავდასხმების დროს.

სახელმწიფოს განმტკიცების ინტერესებისათვის მეფის მთავრობა მზარს უწყრდა უკრაინელი ხალხის მისწრაფებას შერიგებას რუსეთს. ვითაცოსწინა რა უკრაინის წარამომადგენელთა მრავალი თხოვნა, აგრეთვე მთლი რა მხედრობაში ის საფრთხე, რომელიც ემუქრებოდა პოლონელ, ლიტველ და თურქეთთან დამპყრობთა მხრივ მომეტი უკრაინელი ხალხის არსებობას, საერთო კრებამ მოსკოვში 1653 წლის I (11) ოქტომბერს დაიპყრო უკრაინის მიღობა რუსეთის შემადგენლობაში და ომის გამოცხადება შლიახტის პოლონეთის წინააღმდეგ. უკრაინისა და ბელორუსის განთავისუფლებისათვის, საერთო კრებამ, როგორც დოკუმენტები მოწმობს, ისწრაფებდნენ ზოთარების, თავდახნაურების, სასულიერო პირებისა და მეფის მიხედვების გარდა, რუსეთის ქალაქების, ვაჭრების, გლეხებისა და მეთოფთა წარმომადგენლები.

საერთო კრების გადაწყვეტილება იყო მთელი რუსი ხალხის ნებისა და სურვილის გამოხატულება — დახმარება გაეწია მომეტი უკრაინელი ხალხისათვის მის განმათავისუფლებელ ბრძოლაში უცხოელი დამპყრობელთა წინააღმდეგ.

6. რუსეთთან უკრაინის შერიგება საქვეყნოდ გამოცხადდა 1654 წლის 8 (18) იანვარს ქალაქ პერეასლავის (ახლა კიევის ოლქის პერეასლავ-ბენდინცი) რაიონში, რომელშიც მონაწილეობას იღებდნენ პოლონელი შლიახტის უღლისაგან განთავისუფლებული უკრაინის მომეტი მიწა-წყლის მოსახლეობის სხვადასხვა სოციალური ფენის მონაწილეობით. რაღას ესწრაფებდნენ რუსეთის მთავრობის ელჩები. ბოგდან ხელინიციმ რაღის მონაწილეობას მიმართა სტყვიით, რომელიც მოგონა უკრაინელი ხალხის ბრძოლისა და განსაცდელის მძიმე გზა, უკრაინელი ხალხისა, რომელიც იტანჯებოდა შლიახტის პოლონეთის უღელქვეშ. სულთნის თურქეთისა და ყირიმის ხანების ავაზაკური თავდასხმებით, ხელინიციმ მოიწვირა რაღას მიერ გადაწყვეტილება რუსეთთან შერიგების შესახებ. რაღის მონაწილეობა ერთსულოვნად დაიჭირეს მზარი რუსეთთან უკრაინის შერიგებას, რაღას სანაარდისდ ერთად ვიყვნენ“ (რუსეთთან უკრაინის შერიგება“, დოკუმენტები და მასალები, ტომი III, 1953 წ., გვერდი 461).

უკრაინელი ხალხი ადვირათვანებით შეხვდა პერეასლავის რაღის გადაწყვეტილებას რუსეთთან შერიგების შესახებ. ამ ამბების თანახმად იგი მებატონად სამოედოეცი (რომან რაუკო-რომანოვსკი), ოპარაჟანდა რა შერიგების აქტზე, იუწყებოდა, რომ „მთელ უკრაინაში მიერედა ხალხმა ხალხისი მიიღო იგი“.

პერეასლავის რაღის გადაწყვეტილებამ დაავიჯინა საყვედრო-სახალხო ბრძოლა რუსეთთან უკრაინის შერიგებისათვის, იგი გამოხატავდა უკრაინელი ხალხის საუკუნოებრივ მიწა-წყალზე და იმდენს და მოსაწყვებად მოზრუნების ეტაპს მის ცხოვრებაში.

რუსეთთან უკრაინის შერიგებას, მიუხედავად იმისა, რომ რუსეთის სათავეში მაშინ იდნენ მეფე და მემამულეები, უდიდესი პრივილეგიული მნიშვნელობა ჰქონდა უკრაინელი და რუსი ხალხების შემდგომი პოლიტიკური, ეკონომიური და კულტურული განვითარებისათვის.

პერეასლავის რაღის გადაწყვეტილებათა ისტორიული მნიშვნელობა უკრაინელი ხალხის ბედისათვის უწინარეს ყოვლისა ის იყო, რომ, შეუტრიადა რა რუსეთს რუსეთის ერთიანი სახელმწიფოს ფარგლებში, უკრაინა გადარჩა შლიახტის პოლონეთის უღელს და სულთნის თურქეთისაგან შთანთქმას.

შერიგების აქტით უკრაინელმა ხალხმა დაამკვიდრა ისტორიული ჩამოყალიბებული მტკიცე და გახუჭრული კავშირი რუს ხალხთან, რომლის სახითაც მან შეიძინა დიდი მოკავშირე, ერთგული მეგობარი და დამცველი თავისი სოციალური და ეროვნული განთავისუფლებისათვის ბრძოლაში.

რუსეთის ძლიერ ცენტრალიზებულ სახელმწიფოსთან შერიგება ხელს უწყობდა უკრაინის ეკონომიკისა და კულტურის განვითარებას. XVII საუკუნის მეორე ნახევარში უკრაინის ეკონომიკა განუწყვეტელი ნაწილი გახდა უკრაინის სრულყოფილი რუსეთის ბაზრისა. შერიგებამ ხელი შეუწყო აგრეთვე რუსეთის საწარმოო ძალების ზრდას და ორი მომეტი ხალხის კულტურულ ურთიერთდადგობას.

რუსეთის შემადგენლობაში უკრაინის შესვლას აგრეთვე უდიდესი საერთაშორისო მნიშვნელობა ჰქონდა. მან უზარატი მასა სულთნის თურქეთისა და შლიახტის პოლონეთის აგრესიულ მიწა-წყალზე.

II.

7. რუსეთისა და უკრაინის ეკონომიური რესურსების გაერთიანებამ გააძლიერა რუსი და უკრაინელი ხალხების ძალები მათს ერთობლივ ბრძოლაში უცხოელ დამპყრობთა წინააღმდეგ.

1709 წელს რუსეთის არმიამ, რომლის შემადგენლობაში შედიოდნენ უკრაინის ნაწილები, პოლონეთთან განაადგურა შვედი დამპყრობლები. უკრაინელმა ხალხმა ერთსულოვნად გაილაშქრა საზიზოარი მოლაპტის, იეზუიტთა ნაშეგობრობის პეტანდ მანუელს წინააღმდეგ, რომელიც ცდილობდა შვედი და პოლონელი დამპყრობლების დახმარებით ჩამოეცილებინა უკრაინა რუსეთისაგან და აეღვირა უცხოელი საძირკველი ბატონობა.

XVIII საუკუნის მეორე ნახევარში რუსეთმა დიდი

გამარჯვებანი მოიპოვა სულთნის თურქეთში, რაშიც თვალსაჩინო როლი შეასრულა დიდმა რუსმა მხედრობამიანავა ა. ვ. სუვოროვმა. ამ გამარჯვებათა შედეგად თურქეთის ბატონობისაგან განთავისუფლებული იქნენ ყირიმის და უკრაინის სამხრეთი ნაწილები, რაშიც დიდი როლი ითვლება შვედეთის მთელი უკრაინის საწარმოო ძალთა განვითარებაში, მთლი რა მისთვის წინააღმდეგობა გასაცვლილი ზეგანა. შავი ზღვის ნაპირზე განხდა უკრაინის უდიდესი საეკონომიკური კულტურული ცენტრები, ისეთები, როგორცაა ხერსონი, ნიკოპოლი, ოდესა და სხვ.

XVIII საუკუნის დამლევს რუსეთს შეუერთდა უკრაინის მარჯვენა ნაპირის მხარეები, რომლებიც მაშინდელ პოლონეთის უდიდესი ოკუპაციური ცენტრები იყვნენ (კიევი, ზაბრძეჟი, ვოლინი, პოლოლო).

1812 წლის სამამულო ომში ჩვენი ქვეყნის ხალხებმა, მათ შორის უკრაინელმა ხალხმა, რუსი ხალხის მეთაურობით, გაანადგურა ნაპოლონის არმიის მტრული შემოსევა.

8. რუსეთთან უკრაინის შერიგებამ განამტკიცა უკრაინელი და რუსი ხალხების ერთიანობა მათს ერთობლივ ბრძოლაში რუს და უკრაინელი მებატონეთაგან სოციალური ჩაგვრის წინააღმდეგ, ანტიფეოდალურ აჯანყებებს რუსეთში XVII-XVIII საუკუნეებში შედგენა უკრაინისა და გმელიანე პუგაჩოვის ხელმძღვანელობით, რომლებიც აქტიური მონაწილეობა მიიღეს ბევრ ეროვნულ-გლეხურ, ფართოდ გამოხატულებულ უკრაინელი ხალხის ჩაგვრული მასები. ფეოდალურ-ბატონყმური და ეროვნული ჩაგვრის წინააღმდეგ ბრძოლაში უკრაინელმა გლეხებმა წარმოშვა ხალხის ისეთი წინამძღოლები, როგორიც იყვნენ ზალიზნიაკი, დიგბუში, კარმელუკი და სხვები.

მიუხედავად იმისა, რომ სტიქიური, ანაორგანიზებული და დაქსაქსული იყო, ანტიფეოდალური ბრძოლანი, რომელიც მოედო რუსეთის სხვადასხვა ეროვნების გლეხთა მასებს, ძირს უთხრინდნენ ბატონყმურ წყობილებას და რაზმავდნენ ამ მასებს საერთო მტრის წინააღმდეგ საბრძოლველად.

ფეოდალურ-ბატონყმური ჩაგვრისა და უცხო დამპყრობთა წინააღმდეგ გმირული ბრძოლის მსვლელობაში ერთადერთი და მტკიცდებოდა რუსეთისა და უკრაინის შერიგებითა საბრძოლო თანამეგობრობა.

9. რუსი, უკრაინელი და რუსეთის სხვა ხალხთა უბოროტესი მტერი იყო მეფის თვითმპყრობლობა. ეყრდნობოდა რა ადგილობრივ მემამულეებს და ბურჟუაზიის რეაქციულ ზედაფენს, ცარიზმი ახორციელებდა არარეს ხალხთა სასტიკი ეროვნულ-კოლონიური ჩაგვრის პოლიტიკას. უკრაინაში ცარიზმმა მო

